

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívüli
olcsó áron közöl a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.

a Gedeon és Társa nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hirde-
tések, nyiltterek és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. dohánytözséjében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Hez Jenő fűszerkereskedésében Groszmann J. antiquar-fizletében kaphatók

Te nép, buta vagy!

— Községi előjáróságok választása. —

Borsod vármegye községeiben az előjáróságok választása most folyik. Birót, „esküdt uraimék“-at választana az istenadta nép minden nagy és kis községben kedvére valót — *ha engednék!*

Van jussa választani? Azt mondják: van. Hát ha van jussa, miért nem engedik, hogy jussával élhessen belátása szerint?

Csak azért!

Rövid megokolás, nem is mond semmit, de ez elég, hogy megismerjük az önkormányzat megatalkodott ellenségeit, kik a népet *csak buta tömegnek* nézik és eszköznék használják fel.

Biró kell neked? kisbiró? bakter? Jó. Tessék választani azok közül, a kiket *én jelölök* neked, a te szolgabirád. Te nép, buta vagy, nem értesz hozzá, milyennek kell lenni a birádnak, az esküdtednek, kisbiródnak, bakterednek. Én kijelölöm, hogy kire fogsz szavazni és te — *engedelmeskedjél*. Azt kérde, hogy egy olyat is jelöljek ki, a kit te tisztelsz, te szeretsz, te becsülsz? Olyan nincs! Érted? vagy nem érted? Ha érted, akkor engedelmeskedjél, mert én vagyok a hatalom, kezembe vagy léptenyomon s jaj neked, ha a hatalmat nem féled, nem tiszteled! Ellentmondasz? rezonérozol? Hátam mögött a szuronyos esendőr s egy intésemre közéd lövetek, hitvány tömeg s tudd meg, hogy a zsandár-puska pompás, perczenként képes tizenötöt vagy többet is löni.

Igy beszélnek a szolgabiráknak nyersen, fennhéjázva, parancsolólag. A büszke magyar paraszt nincs az ilyen durva hanghoz szokva s jogára hivatkozván, követeli a szolgabirótól, hogy jelölje azt is, a kit a *falu többsége óhajjt*.

Meg van az összeütközés. Szemközt állanak a hatalom vagyis erőszak és a jog. Természetes, hogy amaz legyőzi emezt. Még jó, ha az erőszak vért nem out. Akárhányszor megeselekszi azt is. Alig mulik el nap, hogy véres biróválasztásról ne olvasnánk innen-onnan, az ország egyes vidékéről.

De hát érdemes erőszakoskodni? érdemes vért ontani? A szolgabiró azt mondja: én eszköz vagyok, nekem parancsolnak. Ki parancsol? Az alispán. Az alispán sem más, mint eszköz — hiába választott tisztviselő — és pedig a főispán kezében, a főispán pedig a bel-

ügyminiszter végrehajtója. A belügyminiszter adja ki a parancsot, hogy az utolsó bakterig mind olyan emberek választassanak meg a legkisebb község előjáróinak is, a kik az egyedül üdvözítő szabadelvű párt feltétlenül engedelmes szolgálói. Szolgálélek kell, más nem, ha akármí történik. Nem azért van a zsandár talán, hogy a szolgabiró ne tudja megtenni, a mit az alispán, főispán és miniszter elvárnak tőle.

Megyénk községeiben — mint értesülünk — több helyen erőszakoskodtak a főszolgabiráknak. A *sajó-kazinczi* biróválasztás — mint lapunk mult számából olvasható — nagy elégtelenséget keltett a község lakosai között.

Kis-Tályán pedig oly felháborodást keltett az előjárósági tagok választása s a főszolgabirói önkénykedés, hogy majdnem lázadásban tört ki a község lakossága.

A választó gyűlésre *Bónis Bertalan* mezőkövesdi főszolgabiró nyolcz esendőrrel jelent meg, hogy a választáson elnököljön. A község tulnyomó része *Molnár Gábor* mellett volt, de őt a főszolgabiró nem jelölte.

Mi a bűne *Molnár* Gábornak, hogy a főszolgabiró úr ellene fordult? Némelyek azt hiszik, hogy azért, mert *Molnár* Gábor a legközelebb lefolyt országgyűlési képviselőválasztás alkalmával nem a kormánypárt jelöltjére, hanem az ellenzék jelöltjére szavazott.

No hát az már rettenetes valami! Így szólnak a nagyhatalmu urak. Ilyen ember birói székbe nem ülhet. Érti főszolgabiró ur? Tegye kötelességét, mert különben baj lesz!

És *Bónis Bertalan* főszolgabiró, a kit mint embert különben becsülünk és tisztelünk, de sajnálunk mint főszolgabirót, mint eszközt — föl sem veszi a nép óhajját, szembezáll jogos követelésével, megokolt kérelmével, be sem bocsátja a község házába az ellenzéki szavazókat, hanem a nyolcz esendőr fedezete alatt a maga szájaize szerint kijelöl három embert s azok között *Kovács Jánost* jelentette ki megválasztott birónak. Ezt a kijelentést a község háza küszöbéről tette meg, de úgy, hogy a kint álló választók meg sem hallhaták. Hasonló önkényvel alakította meg a képviselőtestületet is, melynek tagjaiul azokat jelentette ki, a kiket a jegyző diktált.

Tudjuk, hogy a különben derék főszolgabiró nem ~~akaratából~~ akaratából tette ezt, hanem kénytelenül, kelletlenül a mások akaratának engedelmeskedett.

*

De hát mire jó az ilyen erőszakoskodás? Semmire! Rossznak azonban igen rossz. Felzavarja a község nyugalmát hosszú időre, mind jobban megérleli a népben, hogy az urak, a „*nadrágosak*“ neki megölő ellenségei. A kis-tályai nép különben sem valami erős rokonszenyvel viseltetik a posztóruhás intelligencia iránt. Semmi nem szíthatja úgy az osztálygyűlöletet, mint a hasonló esetekben való erőszakoskodás. Mily károkat okoz az önkormányzat nemesítő hatásában! Alig lehet mérlegelni.

Hagyjátok hát a népet, hogy azt, a kivel legközvetlenebbül érintkezik minden ügyes-bajos dolgaiban, válaszszza tetszése szerint. Dolgozik, fárad, nélkülöz, adót fizet, állami és egyéb közterheket visel a nép is. Ha kívánjátok tőle kötelezettsége teljesítését, hagyjátok meg neki legalább egy kis jogot és ne kiáltatok felé ti nagy urak, mikor ezt a jogát gyakorolni akarja.

Te nép, buta vagy! . . .

Csavargó cselédek.

Eötvös Károly mondta ezt a budai királyi palota szolgáira és lakáj-népségére s *Szilágyi* Dezső az elnöki szék-ből rendreutasította érte.

Érdemes ezt a mondást kiemelni az országgyűlési tudósítások stereotyp keretéből.

„Gyalázatosabb sérelmet az országgyűlésen és nemzeten elkövetni alig lehet, mint azt, hogy midőn a király szent személye iránt való vallásos hűséggel, áhítatos tisztelettel idejönnek néha az ország fővárosába s felséges királyunk lakását meg akarják nézni, idegen csavargó cselédekkel, csehekkel és németekkel kelljen találkozniok . . .“

A törvényben elrendelt magyar udvartartás végrehajtásának megdöbbenően igaz képe ez, a melyre Bánffy azt mondta, hogy megfelel a törvénynek.

Lássuk tehát, ki sértette meg az országgyűlés és az ország méltóságát, *Eötvös* Károly-e, a ki ezért a mondatért két rendreutasítást kapott, vagy Bánffy Dezső, a ki azt állította, hogy végre van hajtva az 1492. évi VI. tez., mert van magyar udvari marsal.

Mi az a magyar udvari marsal? kérdezte rögtön Bánffytól Meszlényi Lajos, a ki aztán erre a kérdésre nem méltóztatott felelni.

Magyar ember ugyan, azzal sem vádoljuk, hogy teljesen az osztrák kollégája néhai *Széchen* Antal gróf nézeteit követi mindenben, de az tény, hogy német intézmény. A magyar királynak meg vannak a maga zászlósi, azokkal kell magát körülvetetnie, kiszolgáltatnia, ott lábatlankodnak ugyan azok is, de mit ér, ha egyebet nem csinálnak.

Láttuk a Vaskapunál mennyire semmit sem ér az az 1893-iki rendelet, a mely a „külső“ udvartartást külön választja. Mit ér a külső czafrang, ha maga a lélek nem magyar, ha német, ha osztrák.

Mi magyarok évenként négy millió hatszázötvenezer forintot fizetünk az udvartartás költségeire, megköveteljük érte, hogy azt egyedül magyarok élvezzék, ne legyen a magyar király lakásán egy lélek sem, aki nem magyar állampolgár, a ki nem magyar nyelvű, nem magyar érzelmű ember.

Mindenki, a ki magyar kenyeret eszik, törvény értelmében köteles magyarul tudni, mindenki, a ki magyar közhivatalt visel, annak magyar állampolgárnak kell lennie.

Ezt így rendeli a régi, így az új törvény, a melyre a király megesküdött, hogy „mind maga megtartja, mind mások által megtartatja.“ A király minden tettéért a kormány felelős, gondoskodik tehát róla, hogy a magyar törvény végrehajtassék s ne környezék a magyar királyt idegen csavargó cselédek.

Mert azok csavargók. A ki nem fér meg a maga hazájában, az nem érdemel más nevet. — Most elüthette Szilágyi Dezső rendreutatisásával a bővebb fejtegetést, — de nem fogjuk elfelejteni, lesz még rá alkalom, a mikor is

számon fogja pártunk kérni a kormánytól, mint igyekezett érvényt szerezni a magyar törvényeknek.

Ne feledjük, hogy mindig baj hárult az országra, ha a királyt idegenek veték körül, — intő példa gyanát álljon előttünk II. Endre király szomorú históriája.

Munkások vére.

Mostanában a szegény ember élete igen olcsó. Számos alkalmat talál a katonaság és a csendőrség, hogy háborút viseljen, bár tudomásunk szerint békés időkben élünk. Golyóval lövöldöznek a nép közé, a szerencsétlen munkásokat, kik nehezen viselik az élet kimondhatatlan, súlyos terhét, feleségeikkel és gyermekeikkel együtt halomra ölik, a szuronyokon végig csurog az ártatlanok vére és szavát, melylyel égre kiált, keresvén az Istentől és a földi hatalmasoktól az igazságot, senki meghallani nem akarja. Ki védi a szegényeket? Ki gyámoltja az özvegyeket és árvákat nyomorult szerencsétlenségükben? Ki törődik azzal, hogy sirba taszítanak dolgos és becsületes munkás embereket — a rend, csend és nyugalom szent nevében

Kora reggeltől késő éjjelig munkájánál ül és csekély fizetés mellett sanyarog a munkás. A gyár fojtó levegője öli testét-lelkét. Csekély keresményéből szerzi napról-napra sovány táplálékát, tartja fenn feleségét és gyermekeit, kik maguk is gyenge testükkel beállnak segíteni az élet küzdelmében a családfőnek. A verejték lecsurog homlokukról, kezük egész nap nem szűnik meg dolgozni, hátuk meggörbed a súlyos munka alatt, de hus ritkán kerül asztalukra, mert annyi már nem telik. Az igazgató urak pedig bőségben usznak, magas hatalommal osztogatják kényelmes karosszékeikből rendelkezéseiket. Nap-nap után történik, hogy a gép, melynek nincsen szive, elvágja egyik-másik munkásnak kezét-lábát és a nyomorultat kilöki, hogy menjen koldulni az utcák sarkára, jószívűeknek könyörületességétől várva az odadobott alamizsnát. Ha pedig megtelik a pohár, ha a munkásban felébredt az ember, ha el akarják tőle rabolni azt a parányt is, a mi még megmaradt: akkor jöjj csendőrr, jöjj katona, siess alispán, főszolgabíró, üvölts gyártulajdonos,

igazgató: löjjétek, szurjátok, vágjátok a népet, hadd pusztuljanak a nyomorultak! A kik pedig megmaradnak, azoknak sorait megtizedeli mások gondatlansága, mert a munkás csak állat, biztonságára és épségére nem vigyáz senki a világon.

Szörnyűség, hogy engedik pusztulni az embereket. Imént *Resiczan* volt nagy szerencsétlenség, a szegény bányászok leszálltak a tárnákba és ott elpusztultak. Most *Aninán* változatosság kedvéért nem a bányalég, hanem a golyó és szurony tartott bő aratást. A szerencsétlenek előbb keresték az igazságot, de nem találták, mert az igazságnak mindkét szeme jól be van kötve és a szegényeket meg nem látja. Az elkeseredés pedig reá vitte őket, hogy felzuduljanak. Most ismét csend lesz és némaság, mint egy temetőben és repeső örömmel olvashatjuk, hogy a rend helyre van állítva. Így teljesítik kötelességüket a hatóságok. Így kormányoznak szép Magyarországon!

A parlamentben egy képviselő interpellált az *aninai* vérfürdő ügyében és kérte, hogy a miniszter tegyen jelentést az utolsó évtized szerencsétlenségeiről, melyek *Aninán* történtek. Minő szomorú statisztika kerülne elő, ha az ország összes gyáraiban és bányáiban lefolyt balesetek képét mutatnák fel! Akkor azonban nem szabad elfelejtkezni a miskolczi villamvasuti és diósgyőri gyárról sem.

Gyakran olvasunk és tudunk szerencsétlenségeket, melyek a miskolczi vasuti műhelyben történnek. Hozzá vagyunk szokva a rendes magyarázathoz, hogy a baleset oka — a munkás gondatlansága! Természetes. Hiszen csak tán nem lehetett másokat felelőségre vonni, holott a szegény nyomorékká vált munkás kinjaival, szerencsétlenségeivel félre vonul és hallgat. Ki látott még oly szerencsétlenséget, melyben nem a munkás a hibás? Pályadíjat adnak és azonnal nyitéri czáfolatot reá — egész oldalon!

Ekként van ez mindenfelé, ekként pusztul a munkás-ember, a szocializmus pedig naponkint terjed, mert a munkás hazájában védelmet nem talál, mentő eszközöket keres, melyekbe nyomorában kapaszkodjék és vergődik a segítség után akárhonnán jöjjön is. Ma mindennek ára és keletje van, csak a munkásélet olcsó, mert ha ezereket pusztulnak el, jön újabb ezer: mely azok helyébe lép. Hova jutunk?

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Nikodemus.

Éjjel jöve. Bűvös, sugalmas órán,
Midőn pihenni képtelen a lélek;
Midőn valóban ébren álmodunk,
Mintegy az álom álmát. Ilyen éjjel,
Midőn lenn mély csend, de a magasban
Szél zug halkán, de egyre hallhatóbban,
Mint egy közelgő áradat, mitől
Remegve futnánk, ah, de nincs hova;
Egy ilyen éjjel, melynek reggelén.
(Ha átevezni tündér nem segít)
Ifjak öreggé válnak és az öregek
Meghalnak — ilyen éjszakán jöve
Jézushoz titkon, félve Nikodemus.

Ur volt, pedig főember a tanácsban;
Tehette volna nyilván; hisz' sokan
Hívének már a Megváltó szavában,
Irástudók és a nép vénei,
Habár bevallani nem is merék.
De gyáva volt, miként a többiek,
Féltvén a földi kincset az időktől.

De hogyha nyilván nem lehet igaz,
Miért ne titkon? Így viselete,
Képmutatás, de szent képmutatás lesz,
Melyért ha kell, külön-külön felelhet.

Hány van ilyen? Ezer! De tömegük
Mégfoghatatlan. Úgyesen kisiklik,
Midőn a kornak kérdő szelleme
Az embertől feleletet kíván.
Jaj annak, a ki nem felel, miként
Jaj annak, a ki tagadón felel
Az emberiség örök szellemének!
Jó Nikodémus kikerüli szépen
A tagadást és a feleletet.
Ó vall — titokban; véd is elv szerint;
Sőt a midőn az ügy már elbukott
S lehűtve már a bosszu szenvedélye,
Balzsamnak árját önti pazarul
A megfeszített ige tetemére.
És majd ha eljő a feltámadás,
És győz az eszme: nézd, mily lelkesen
Billenti le a többség mérlegét!

II

Éjjel jöve. A mester főnvrasztott
S nézett a mély, gomolygó éjszakába,
„Nem alszol mester? Oh milyen szerencse
— Szólt Nikodemus csöndesen remegve —
Hogy főnn talállak! Nem tudék alunni,
Rád gondolék. Rég sugja valami,
Bevallanom, hogy hódolok neked.
Mester! tudjuk, hogy istentől jövel,
Te vagy tanítónk! Ember ennyi jelt
Csak úgy tehet, ha isten van vele.“

„Szép tőled így is, Nikodemusom“
— Szólt Jézus — „Nézd e felleg éjszakát!

Mily semmi ez! Ha ujjá nem szüli
A feljövő nap, éjszaka marad.
Ha újra így nem születik az ember,
Nem látja isten országát soha.

Csodálkozó! vén csontjaid miatt?
Tudd meg, hogy a test tested szül csupán,
De a lélek lélektől születik. —
A szél oda fú, a hova akar;
Hallod zúgását s útját nem tudod.
Szülessél ujjá: s lelked áramát
Hallod suhanni lényeden keresztül.
Honnan? hová? . . . lelked majd megfelelel.

Ez áramon mennyből jövék közétek,
Hirdetni nektek örök életet.
Láttam, tudok s ti nem hisztek nekem,
Mig el nem jő a fölmagasztalás.
Mert úgy szerette isten a világot,
Hogy oda'adá egyetlen fiát,
Hogy a ki benne hisz, örökre éljen!
És a ki nem hisz, kárhozatba veszzen!

E kárhozat a lélek éjszakája.
Ez a sötétség, melyet ti szerettek!
Rejtőzködvén az új napfény elől.
Bűn és sötétség: két iker. A fény . . .
A fény egyedül az erény világa!

Dr. Nagy Mór.

Katonatiszti bál.

— Megtartott január hó 23-án a „Korona” szállodában. —

A miskolczi helyőrség tisztikara és katonai hivatalnokainak nagyszabású tánczestélyéről referálván, tüneményesnek kell jelezni azt a fényt és pompát, a mely ott kifejlődött.

Szó a mi szó, a katonai és polgári elem közötti jó viszony nagy és szép dolog, a státus-érdekek legfőbb követelménye, de hogy léteznék oly terep, melyen ez a jó viszony gyönyörűbb és bensőbb összhangban jusson kifejezésre, mint a bálterem parquetjén, azt joggal merjük kétségbe vonni.

Mars a rómaiaknál az erő, hatalom, a háboru istene, Junó fia; a csillagásznál pedig azt mondják rá: „fénye elsőrangú csillagé,” a közfelfogás szerint pedig a Mars fiai alatt a katonatisztekét értjük; ilyen értelemben pedig a Mars olyan bolygó, a mely körül — Flammarion bocsáss meg! — a női világ naprendszerére kering.

A női szépség egész virágoskertje pompázott a Korona szálloda fényesen kivilágított, szindus draperiákkal és délszaki növényekkel díszített termében. A toalették elegancia és izlés dolgában valóságos látványosságot képeztek.

Az pedig magától értetődik, hogy ott, a hol katonatisztek rendeznek bált, a táncz valósággal művészeti magaslathoz emelkedik. Ha látjuk azt az elegáns tagjartatást, a ritmikus testmozgást, melyben e bálon gyönyörködhetünk, értjük csak meg, hogy a táncz az ó-kori népeknél eredetileg az istentisztelet része volt.

Tíz óra körül megtelt a terem bájos leányokkal és szép asszonyokkal, kik mindannyian belépésük percétől egészen addig, míg — egy gyönyörű bál emlékeivel — távoztak, a legelőzékenyebb és legtapintatosabb figyelemben részesültek a gavallér katonatisztek részéről.

Az első négyest ötvennél több pár tánczolta.

Ime itt adjuk a jelenvolt hölgyek névsorát, mely azonban teljességre nem tarthat igényt:

Leányok: Bartányi Anna, Bartányi Ilona, Bódogh Erzsébet, Berkovecz Mathild, Hosszúfalussy Emma, Klár Vilma, Kiss Aranka, Mikuleczky Ilona, Margonyay Jenny, Szathmáry Ida, Szepessy Ilona, Szepessy Aranka, Steiner Olga, Susszák Kornél S.-Szentpéter, Williger Thullia.

Asszonyok: Cronenbold Ferdinándné, dr.

Tarnay Gyuláné, Soltész N. Kálmáné, Wohlhofer Emilné, Görgey Lászlóné, dr. Gencsi Samuné, Lázár Miksáné, dr. Balogh Józsefné, Zelbr Theofilné, Strázsek Jánosné, dr. Klein Ignáczné, dr. Grosz Józsefné, dr. Grosz Vikorné, br. Csáky-Pallavichini örögróné, Bartányi Gyuláné, Szepessy Andrásné, Szathmáry Pálné, Mikuleczky Istvánné, Pichlerné, Ghóde Taszilóné, Fischerné Szikszórol, Teper Lajosné, Teper Mariska, Sidlaurné, Berkoveczné, Hosszúfalussyné, Kiss Endréné, Miskolczy Pálné, Szepessy Béláné, dr. Margonyainé, Schwarcz főhadnagyné, Oreskovits Albinné, Edelény Árpádné, Szentimrey Béláné, Steinerné.

Notabilitásaink sorából ott voltak: Cronenbold altábornagy, br. Vay Elemér főispán, Auersperg hg. lovassági tábornok, English-Popperich vezérőrnagy, dr. Tarnay Gyula alispán, Soltész N. Kálmán, kir. tan. polgármester, Traun ezredes, Wohlhofer honvéd-ezredes, Lehoczky György nyug. ezredes, Janda huszárezredes, Tengler tüzérezredes, Zelbr, Smitt, Doorovolny, Schultheisz, Bauer őrnagyok, Radvány István kir. tan., kamarai elnök, Kaffka Ignác és Jekelfalussy nyug. kir. ítélőtáblai bírák, Görgey László üzletvezető, Blazsejovszky apátplébános, Strázsek János kir. járásbíró, Molnár Bertalan m. főjegyző, Bulyovszky és dr. Görgey kir. törvényszéki bírák, dr. Gencsi Samu hitk. elnök, Szekrényessy Árpád, Koos Soma bankigazgató, Szepessy Gyula, Répászky Béla főispáni titkár, dr. Singer Henrik kórházi igazgató-főorvos, Kiss László d.-győri plébános, Füleky Lajos hitoktató és köz- és társadalmi életünk sok kitűnő tagja és a helyőrség tisztikara teljes számmal.

Dicséretet érdemel a derék rendezőség, melynek élén gróf Zedvitz vezérkari őrnagy állott. A rendezőknek ilyen fényes gárdája nem ismer mást, mint fényes győzelmet. Katonáéknál ugyanis bál dolgokban sem lehet sikerről, hanem csak győzelemről beszélni.

H I R E K.

— **Pál-forduláskor.** Egy napkeleti bölcs rég megmondta: egyik nap olyan, mint a másik, *kivéve a Pál napját.* Ehhez a szerencsétlen naphoz szomorú és babonás jóvendölést fűzött az érdemes bölcs, azt mondván:

„Ha Pál fordul köddel,
Ember hal meg döggel.”

Pedig hát ez hamis lerágalmazása a Páloknak. Mert a köd és dög éppen nincs tekintettel a kalendáriumra. Most sem köd, sem dög nincsen, vagy igen messze Bombayban, azért hát a Pálokat nem érheti rágalom, a kik közül Miskolcz kulcsos városában is vannak többen, kiváló, jeles férfiak, a kiket hétfőn, névnapjuk alkalmával szeretettel és szíves jókívánatokkal vettek körül az emberek. *Zelenka Pál*, ev. püspök Budapesten lévén, tisztelői a látogatók könyvébe jegyezték be neveiket. Sokan felkeresték a két *Fodor Pált*, az orvost és ügyvédet, *Tóth Pál* ref. leánynevelőintézeti igazgatót, — a kit növendékei is ovációkkal vettek körül e napon — és *Miskolczi Pál* szerkesztő-társunkat. Sokáig éljenek a derék Pálok!

— **Világváros volt Miskolcz** másfél óra hosszáig! Igen. Mert oly magas művészi fokot álló hangverseny, minőt *Hubay Jenő* hegedűvirtuóz, *Szilágyi-Bárdossy Ilona* operanékesnő és *Bodó* Alajos zongoraművész közreműködése mellett hétfőn este a „Korona-szálló” dísztermében rendezett, csak világvárosok falai között szokott elhangzani. *Hubay Jenő* művészi híre bejárta ugyan már az egész művelt világot, de a miskolczi közönség olyan különös természetű, hogy sokszor nem hisz a világhíreknél; tartózkodó s nem siet a magas műveltség után. Csak is ez lehet az oka annak, hogy a „Korona” díszterem nem telt meg egészen. Ott még nagyon sokan elférhettek volna! Nem szándékozunk *Hubay Jenő* hegedűjátékáról dicsőítő himnuszokat zengeni, az általa előadott darabokat sem kívánjuk a műkritika szempontjából fejtegetni; csupán csak annyit mondunk, hogy azok a babérok, melyeket *Hubay Jenő* homlokára a világsajtó ítélete helyezett, mind valódiak és az igazi érdem nem hervadó leveleiből kötött koszorú. *Hubay Jenő* valóban világhírű hegedűművész. Mi miskolcziak hallottuk már itt a világ legelső hegedűvirtuózait. Ha egyiknek-másiknak játéka a műremekek felfogása, izlés, finomság, a hangok kristálytisztasága s a szédítő technika által elragadt bennünket; de ugyanezeket éppoly művészi magaslathoz föltaláltuk *Hubay* játékában is. Sőt ezeknél még többet is találtunk. *Hubay* játékában a mondottakon kívül elbűvölő *melegséget* és minden ízében *magyaros zamatot* találtunk. Ezért helyezzük őt minden más hegedűvirtuóz felé. Büszkének lehetünk rá, hogy ő *Magyarország* szülötte. A hangversenyben közreműködött társai szintén beil-

Védekezés a petrezselyem ellen.

— A miskolczi lányok gyűlése. —

Természetes, hogy nem a piaczon árusított petrezselyem ellen gyűléseztek a miskolczi lányok, hanem ama bizonyos petrezselyem ellen, mely a bál termek parkettjén terem meg és mint bacillus a szőlőtőkét, azonképpen pusztítja a tánczravágyó leányok nyugalmát, kedélyét. Aki pedig még mind-ebből meg nem értené, hogy miről van szó, az minden jóra való lexikonban olvashatja, hogy „*petrezselymet árulni*” annyit tesz, mint tánczos nélkül elkeseredve virrasztani át egy bál éjszakát.

Minden helybeli vén don Juan egy örvendetes és egy szomorúságos tényt konstatalhat, ha a miskolczi bálók fölött elmélkedik. Az örvendetes tény az, hogy a bálozó leányok szebbek és kedvesebbek, mint valaha. A konty alá került bálkirálynők helyét új Vénusok foglalják el, a kik elődeiknél bájosabbak és alkalmasabbak arra, hogy a szegény legény szíve értők megrepedjen. A másik szomorúságos tény pedig az, hogy a mai bálozó ifju urak blazirtabbak, mint Van-

courtiis, Sardou ismert agglegénye. Szeretnek udvarolni, uzsonnát enni, éjjeli zenét adni, de tánczolni nem szeretnek, mint hogy ha bizony csak a gymnazistáknak való mulatság volna a táncz.

A „*tánczviszony*” soha olyan ijesztő mérvben nem grasszált még a miskolczi bálakon, mint éppen az idén. A legkétségbeejtőbb a dologban, hogy van minden bálon tánczos elég, úgy, hogy jut minden leányra kettő, hanem rezignáltan odaállnak a terem közepére, keresztbe teszik a lábukat, illegetik, billegetik a klakkjukat, de ne adj Isten, hogy megmozduljanak helyükről és utnak indulnának a petrezselymet áruló türelmetlen leánykák felé, a kik pironkodva sűtik le szemeiket a földre és gondolják magukban:

— Hogy az ördög vigye el őket! Hát minek jönnek ide bámulni, mint a borju az új kapura, ha nem tánczolnak.

Azok meg zsarnokul ásitoznak tovább és csak azért sem mozdulnak meg helyükről, mintha csak sztrájkolni akarnának a női nem ellen.

Hát ez már tovább elviselhetetlen, mert hogy a férfiak sehogy sem akarnak meghá-

zasodni sok pénz nélkül, az már megint öreg hiba, de hogy immáron tánczolni se akarnak a bálakon, ez egészen új nyavalya, igazán szükséges csirájában elfojtani.

Ezen égető kérdés és fontos közügy elintézése céljából ami kitűnő tudósítónk jelentése szerint a leányok tegnap népes gyűlést tartottak, amelyen egyhangulag elfogadták a következő határozati javaslatot:

„A mely bálon az urak okvetetlenkednek és nem akarnak tánczolni, ott ezután a leányok fognak sztrájkolni. Kosarat adnak kivétel nélkül minden fiatal embernek és egymással tánczolnak; leány — leánnyal!”

Ilyen határozat után igazán méltó kíváncsisággal nézünk a legközelebbi bál elé.

A gyűlésen jelen volt hölgyek neveit világért sem áruljuk el, de előre kijelentjük, hogy a legközelebbi bál alkalmával kiírjuk azon hölgyeket, akik a határozati javaslatot megszavazták, de némely fiatal embernek még sem adtak kosarat.

Mert ha hölgyeink imitt, amott kivételeket fognak tenni, akkor a baj sohasem lesz radikálisan orvosolható.

lettek a magas művészi keretbe. Sz. Bár-dossy Ilona a m. kir. opera elsőrendű énekes-nője elbájoló, szép és hatalmas hangjához az énekművészet bámulatos iskoláját bírja s így nem csoda, ha oly könnyen játszott a hallgatóság szívével, mint a magasságban lakozó hangok s gyöngytrillák nehézségeivel. Bodó Alajos valóban megérdemli a zongoraművész nevet; úgy uralkodik azokon a billentyűkön, mint egy hatalmas hadvezér a hadseregen. Fegyelmezett, halk a hang, midőn kíséri kell, de orkánszerűen bömböl, midőn a műdarab szelleme kívánja. Az ő játékát még a laikus is megérthette és élvezhette. Azt hisszük, ez a legnagyobb dicséret. Szóval elmondhatjuk, hogy a jelen volt közönség igazán élvezett, egyik bámulatból a másikba esett. Lövy József és fia czég köszönetet érdemel a magasfokú művészi élvezetért. Ha még egy ilyen hangversenyt rendezne, ezután bizonyára minden részében megtelnék a terem. Meg kell említenünk, hogy a zongora felhangolásáért *Osztrovszky* János zongorahangolónknak a művészek a legnagyobb elismerésüket fejezték ki.

— **Közművelődési estély.** A legjobb akarat mellett sem lehet állítani, hogy a közművelődési egyesület folyó hó 22-én, pénteken a Seper-szállodában tartott estélye méltán sorakozott a többi kultur-estélyek mellé. sőt a kultur-egyleti estélyek jóhíre érdekében fölötté előnyös lett volna, ha a legutóbbi — tudományos — estély egészen elmarad vala. Ószinte részvétellel viseltetünk azon igazán diszes, előkelő, intelligens közönség irányában, amely imponáns nagy számban jelent meg az estélyen, ahol a joggal várt kellemes és épületes szórakozás helyett, bőven kijutott neki abból a mit a németek „mörderische Langweile“-nak (gyilkos unalomnak) szoktak nevezni. De ki is hallott még olyant, hogy egy tulnyomó részben hölgyekből álló közönséget photogrammetriai előadásokkal traktáljanak és azt magyarázzák neki, hogy létezik egy eljárás, mely szerint fényképekről mennyiség-tani szerkesztési uton az ábrázolt tárgyak méreteit levezetik. Hisz ez tisztán szakértői auditoriumnak való tárgy; csak hogy tartunk tőle, hogy a szakértők megvizsgálták volna mondani, ha esetleg előtűnik experimentál Vágó ur, hogy menjen vele laikusok elé, mert azoknak ugyanis mind egy, hogy jól magyaráz-e vagy rosszul.

A szakértőket tehát bosszantotta, a laikusokat pedig untatta az előadás, a melyről egy bájos fiatal hölgy azon szellemes megjegyzést tette, hogy: tudományos tudatlanság.

A hirdett Röntgen-féle fényképeket nem láttuk, mindamelllett volt alkalmunk gyönyörködni a *hatásukban*, értvén a hatás alatt a gyönyörű distingváltság és nagyszámu közönséget, mert az kétségtelen, hogy csakis a Röntgen-csodaképek hoztak be ily fényes közönséget.

Vágó Bertalan ur előadása a már említett photogrammetriai magyarázatokkal kezdődött s jó darabon át abból is állott. Midőn a mértani fényképészet sivatagján tul voltunk, következtek oly mutatványok, a melyek az első szenzációt úgy 1846 körül keltették a nagyvilágban, mert akkortájt találta fel Kircher az ugynevezett „bűvös lámpát“, mely a felnőttek előtt mint a „Laterna magica“ a gyermekszobák kedves világában pedig mint „madica“ ismeretes. Javitva mint sciopicon, tanítási czélokra is szokták használni. Egyébként pedig ködfátyolképeket és unalmat idéz elő.

Ezek a mutatványok is valahogyan befejeződtek, a közönség azonban egyre jobban csodálkozott azon, hogy ilyen végtelenül primitív produkeciókkal léptek elébe.

Hogy mégis legyen némi igazi művelvezet is, hát fölkérték *Prokob* Béla urat, hogy szavaljon valamit, a mit ez meg is tett és elszavalta *Jókai Mór* „Munkácsi rab“ című verstördékét nagy hatást keltve.

Az estélyt táncz rekesztette be.

— **Farsangi naptár.** A városunkban tartandó multságok, ünnepélyek és hangversenyek sorrendje a következő:

- Január 30. Schláger Antónia világhírű énekesnő hangversenye a Seper-szálló nagytermében.
- Január 30. A polgári dalos-egylet dal-estélye és tánczvizgalma a Koronán.
- Január 31. A borsodmegyei zsidó fiatal emberek zártkörű bálja.
- Február 1. A miskolci dal- és önképzőkör (vasuti dalkör) estélye a Koronán.
- ” 1. A miskolci első magyar hadastyán-egylet zártkörű tánczvizgalma a Seper-szálloda disztermében.
- Február 6. Az ipartestület tánczvizgalma a Koronán.
- Február 7. A kereskedők és kereskedő ifjak együletének tánczestélye a Seper-szállodában.
- Február 14. A diósgyőri vas- és aczélgári gépműhelyi ifjuság tánczvizgalma a „Korona“-szálló disztermében.
- Február 20. Könyvnyomdászok bálja a Seper-szálloda disztermében.
- Február 20. Az ág. evang. nőegylet teaestélye a „Koronán“.
- Február 21. A miskolci csizmadia-ipartársulat zártkörű tánczestélye a „Korona“-szálló disztermében.
- Február 27. A miskolci építő-ifjuság zártkörű tánczvizgalma a Korona-szálloda disztermében.

— **A miskolci dalegylet estélye.** A miskolci dalosegylet február hó 13-án nagy hangversenyt rendez, melyen való közreműködésre, mint már említettük, *Lányi* Ernőt is fölkérte, ki a meghívást elfogadta. *Lányi* ez alkalommal egyik saját szerzeményű remekművét, a bácskai lakodalmat fogja előadni zongorán. A hangverseny egyik pontját ezenkívül *Lányi* Ernő „Miről apám ...“ című sikerült népdalegyvelege fogja képezni, melyet a dalárda szerző személyes vezetése mellett fog előadni.

— **A miskolci kereskedők és kereskedőifjak egylete tánczmultságára** a meghívók a napokban küldettek szét, a rendezőség ez uton is tisztelettel kéri mindazokat, kik tévedésből meghívót nem kaptak s erre igényt tartanak, miszerint ebbeli igényeiket *Lang Sámuel* egyleti elnök urnál bejelenteni sziveskedjenek.

— **A házépítő tisztviselők közgyűlése.** Vasárnap délután 3 órakor az Orpheum nagy termében mintegy 160 tisztviselő jelent meg, megtudandó, hogy a Budapesti Kereskedelmi Bank elnöke, városunk országgyűlési képviselője *Láncai Leó* mily igérettel bocsátotta el a nála tisztelettel bizottsági tagokat. *Mildner* Géza, mint a tisztviselő-telep tervezője a közgyűlést megnyitotta és előadta, hogy egy budapesti vállalkozó hajlandó a tisztviselő-telepet felépíteni, ha a tagok egyetemleges kötelezettséget vállalnak, mely esetben a vállalkozó 15 évtől 35 évig terjedő amortisationális fizetési kötelezettség mellett a házakat felépíti, úgy, hogy a tagok nem kötelezvék másra, mint a telek megvásárlására. *Mildner* Géza számadatokkal igazolta, hogy az egyetemleges kötelezettség mellett senki különös kockázatba nem bocsátkozik és az építési időt 20 évi amortisatióra tervezte, következő számadatokkal:

2 szoba, 1 előszoba, 1 konyha, 1 pinczére,	minden szoba 20 méter nagyságu és 370 cmtr. magasságu épület után fizetne az illető háztisztviselő évente körülbelől	150 frt
3 szoba stb.		186 „
4 „ „ „ „ „ „		235 „
5 „ „ „ „ „ „		380 „

és összehasonlította ezeket a számokat a helybeli házbérekkel, melyek magassága különösen a nagyobb lakásoknál legkevesebb számítás

mellett tényleg 60%-ra tehető és ezen tények alapján ajánlja az egyetemleges kötelezettség mellett az építkezést és az egyesület megalkulását.

Ezek után átadja a szót *Menszáros* Zoltán vasuti tisztviselőnek, ki *Láncai* Leonál, a tisztviselő-telep finansirozása végett volt. *Menszáros* Zoltán szerint nem kell semmiféle alapszabály, tehát nem is kell tisztviselőtelep, hanem azok, a kik ő körülte csoportosulnak és pénzük van, megveszik a telket és építkezhetnek a következő alapon: Minden tag tartozik f. év márczius hó végéig a kívánt mennyiségű telek árát készpénzben lefizetni, — de fix-ár még nincsen megállapítva, — hogy milyen árban kapható meg a kijelölt papi telek, hogy ha a telek és az épület értéke mondjuk 4000 frt. ezen összegre ad a kereskedelmi bank 35, jölehet, hogy 40 %-ko-, tehát az utóbbi tételt véve, összesen 1600 forintot, marad még fedezendő 2400 forint, ha ezen összeg felett az illető tisztviselő nem rendelkezik, a mi valószínű, a vállalkozó előlegezi, illetve második helyen betáblázza folyó kamatlab mellett, mely utóbbi összeg *Menszáros* Zoltán ur előadása szerint 15 év alatt lefizetendő. Általánosságban tehát az mondható, hogy a jelen voltak tömege sem az egyetemleges kötelezettség, sem pedig *Menszáros* tervezete mellett állást nem foglal és így a vajudó ügy megint a sötétség homályába lépett.

— **Meghívás.** A miskolci házépítő tisztviselő urak közül mindazokat, kik a folyó hó 24-én megtartott közgyűlés alkalmával az „egyetemlegesség ellen“ foglaltak állást, van szerencsénk a nemzeti kaszinó kistermében f. hó 27-én szerdán délután 4 órakor megtartandó bizalmas értekezletre tisztelettel meghívni. Miskolcz, 1897. január 25-én. Az elnökség.

— **A sürgönykihordók kerékpáron.** Hova jutunk: a távirtdai szolgák is veloczipéden nyargalásznak hivatalból. Nem Amerikában, de már a magyar városokban is. Ennél az okos kétkerekű vasparipánál praktikusabb, de különösen népszerűbb találmánya nem volt a világnak — talán a varrógép óta. Az egész világot bejárja a találmány hódításával és mind többen ülnek fel a földgolyó bison erre a fürge paripára, melynek abrak nem kell, se kocsist melléje tartani nem kell. Nem a sportbeli használatáról szólunk, — a praktikus életbe való belevonásáról. A hadseregnél is beosztották paripa gyanánt. Az üzleteknél nagy városokban régen alkalmazták. Csak úgy röpdösnek a vigéczek és komik a vasparipákon. Most az állam is felületi rájuk némely lábbal dolgozó közegeit. A sürgönyhordozók alá kerékpárokat adnak, a mi nagyon üdvös dolog lesz. Ha ugyan Miskolczon is meg lesz. Gondoljuk azonban, hogy általános ez az újítás a távirtdáknál, csak Miskolczon még késik. A fővárosban már javában nyargalásznak a m. kir. sürgönylovások az utcákon a kis táskával. Nagyváradon is veloczipédre kaptak már a sürgönyhordozók. Egyelőre csak kettő és mint a debreczeni lapok írják, ott is két sürgönyhordozó kap vasparipát. Ha ott kapnak, tán itt is így lesz és Miskolcz utcáin is vidáman és büszkén fognak vágatni a kétkerekű állami csikóikon a sürgönyhordozók, akik valószínűleg ezen alkalmatossággal gyorsabbak lesznek a táviratok kézbesítésre körül.

— **„Szén-mizériák“** című cikkünkre a következő választ kaptuk: „Tekintetes szerkesztő ur! E folyó évi „Szabadság“ 7-ik számában, a „Hirek“ rovatában szén-mizériák czimen egy cikk jelent meg, mely nem egészen felel meg a valóságnak. Legyen szabad kérni, hogy a kérdéses cikk némi helyrehozatalához becses lapjában az igazság kedvéért tért engedni méltóztassék. A kérdéses cikk azt mondja, hogy a beállott hideg idő egész elkeseredetté teszi azokat a panaszoikat, mely a centeri közszen kezelése körül felhangzanak. *Ez igaz!* De ezen panasz és méltó zúgolódás a közszen-

használó közönség részéről nem abból a forrásból ered, a melyből cikkíró ur feltételezi, hogy nevezett közbányának városunkban csak egyetlen elárúsítója van Pl. Fisch Manó személyében, ki is a cikk állítása szerint a legjobb akarattal sem képes a fogyasztó közönség igényeit kielégíteni. *Es is igaz!* De hogy miért nem képes? Azért, mert számtalan szemtanui vagyunk napról-napra, hogy még a téli idény beálltával, mostanáig a nevezett közbányából, a nevezett közbányraktárba az összes szállítmány nem tett volna ki annyit, hogy egy hó leforgása alatt a közönség szükségletét kielégítette volna. Az isteni jósnak köszönhető, hogy nagy, kemény hideg tél nem volt még eddig, mert bizony megtörténhetett volna, hogy még az üres raktár is feltűzelhetne volna a közbányra összesereglett hangosan így is eléggé követelőző közönség. Itt nem a raktár-kezelőben keresendő a tehetetlenség oka, hanem mindenestre a bányaigazgatóságnál, amely állithat raktárnokot, létesíthet közbányraktárt akár minden utcájában Miskolcz városának, de ha közbány nem küld a raktárba a bányaigazgatóság, nincs a földön az a raktárnok, aki a közönség igényeit a legjobb lelkiismerettel is kielégíteni képes legyen üres raktárból, ha száz, vagy ezer raktár létesülne is, mert igaz az, hogy üres kamarának bolond a gazdasszonya. Különböznem tudjuk, hogy Fisch Manó ur és az általános közbányigazgatósága között létezik-e olyan szerződés, mely mind a két felet kötelezze egy bizonyos mennyiség szállításának naponkénti elküldésére s eladására, ez az *ő dolguk!* De tény az, hogy a nevezett közbányraktár a mióta létesült, Miskolcz város oly részrehajlatlan pártolásban részesítette tömeges megrendeléseit, hogy bizony az igazgatóság részéről több méltánylást érdemelne, nem a sógor, mint nevezett cikk írja, de a pártoló közönség. De számtalanszor megtörtént már az idény alatt, hogy az óriási számú összegyűlt közbányvásárló közönség, még aranyért sem tudott volna közbányhoz jutni, csak azon egyszerű okból, mert az igazgatóság által nem küldetett e hó 18-án sem, 22-én sem volt semmi. következő nap jött egy vagon. Most azt hogy ossza be, hogy mindenkinek jusson, bármiféle jóakarattal. Egyedül csak a bányaigazgatóság az, aki ezen a mizérián segíthet. S reméljük, hogy segíteni is fog, ha ugyan méltó panasznak figyelmüket ki nem kerüli. Ennyit az igazság kedvéért. Tisztelettel Miskolczon, 1897. január 25. Többek nevében: *Kiss*, elárúsító.

(A fenti válaszhoz csak annyi megjegyzésünk van, hogy ha az igazgatóságnak több megbízottja volna városunkban, akkor vagy egyikben vagy a másikban talán kapható lenne a szén; mert az csak nem képzelhető, hogy mindenik kamara egy és ugyanazon időben ürüljön ki. *Szerk.*)

— **A Teőreök-könyvtár megnyitása.** A miskolci evang. könyvtárterem javítása befejeztetvén, a benne elhelyezett Teőreök-féle könyvtár f. hó 27-én d. u. 3 órakor az olvasó közönség számára megnyitattik s azontúl minden szerda és szombat délutánján 2—5 óra között nyitva lesz.

— **A gyufa.** A gyufa ugyan nem igen szerepel a színpadon eljátszott tragédiákban, de annál sürribben eszköze az élet tragédiáinak. Bolondos szívű falusi leányok mindjárt a gyufára, mint minden szenvedéstől megmentő irra gondolnak, — mikor szívük választottja más lányra kacsint. Arra gondolt *Biró Zsuzsi* is, mint s. petrii tudóstónk írja, — mikor a szeretője e héten más leánnyal váltott jegyet. Egy pakli kénes gyufát feloldott vízben s megitta az elkeseledésének enyhítésére. A hűtelennek pedig elküldte előbb ékszereit és nehezen megta- karított 120 frtját a következő levéllel:

Felejtethetien Gáspár!

Meghalok érted, mert másé akarsz lenni. Halálom után emlékezz rám, azért mindenemet rád

testálmom, még pedig 120 frt készpénzt, 1 fülbevalót, 8 gyűrűt, egy arany brostút, ládámban található ruháimat, 5 reskontót, 2 sorsjegyet, a mivel százezer pengőket is lehet nyerni. Légy boldog a másikkal, mert én már meghaltam érted.
Biró Zsuzsanna.

Annak daczára, hogy a levélben oly nagyon erősítette, *Biró Zsuzsanna* nem halt meg, sőt a mi csodálatos, utolsó levele oly nagy hatással volt a szóban forgó hűtlen Gáspárra, hogy a másikkal visszaküldte a jeggyűrűt, a beteg *Biró Zsuzsanna* pedig megesküdött, hogy visszatér hozzá, s mihielyt teljesen felgyógyul, feleségül veszi. Mindezeknek következtében az öngyilkos leányzó buzgón szedi most az ellenmérget, s felgyógyulása egészen bizonyos.

— **Ugratás.** Pompás jelenet játszódott le tegnap délelőtt egy helybeli vendéglőben, olyasfajta, a mit úgy hívnak, hogy „ugratás”. Az egyik asztalnál egy számos tagú társaság vidáman beszélgetett, a harmadik asztalnál pedig egy tömzsi ur kuporgott a habos krigli mellett. A vidám társaság legvidámabb tagja fogadott, hogy a harmadik asztalnál kuporgó tömzsi urat, a kinek az arca neki nem tetszik, karhatalom nélkül eltávolítja. A társaság bujtogatta, hogy kísérelje meg. A vidám ur erre levélpapírosra németül a következőket írta:

Uram!

Fölszólítom önt, hogy hagyja el azonnal a lokalitást. *K. huszárfőhadnagy.*

A levelet egy pinczérrel odaküldte a tömzsi urhoz, a ki alighogy elolvasta a felszólítást, halálsápadt lett. Alig mert felpillantani. A levelet ideges mozdulattal gyűrte zsebébe. A vendéglő felső részén huszártisztek idogáltak. A tömzsi ur gyorsan felöltötte kabátját és eltávozott olyan sietve, hogy a vastagbélésű keztüjét is az asztalon felejtette. Vissza sem mert nézni, ugy sietett.

A vidám ur banni kezdte a dolgot és utána szaladt a tömzsi urnak, meg is mondta neki, hogy tréfa az egész, mire a tömzsi ur levagias arcot vágott és fontoskodva mondta:

— Tréfa? Én pedig éppen segédek után akartam nézni, mert elhatároztam, hogy összevagdalom a főhadnagyot!!

— **A tejtestvérek.** Megható harmoniában élt hosszú időn át egy fődél alatt két újság. Sohasem bántották egymást egy szóval sem, hanem mindketten tőlük kitelhető igyekezettel próbálgatták tompa fringijukkal támadni a . . . harmadik újságot. Így járta ez hosszú idő óta egészen addig, míg jött egy mérges színházi kritika és alaposan megbolygatta a megható, nyugodt házi békét. Nosza, rajta! Megindult a háborúság. Legelőször is azzal vágta fejbe az egyik a másikat, hogy: „te félhivatalos.” No, ez már sok. Hát már egészen kiveszik az ember szájából a kenyeret, már sehogy sem hagy- nak élni bennünket? Azt mi egy cseppet sem bánjuk, ha az a két újság, — a tejt- testvérek — már egyszer — változatosság- ból egymást ütik; de azt már kikérjük ma- gunknak, hogy az ütéshez szolgáló botot a mi kezünkől vegyék ki. Mert azt talán nem szükséges hosszasan bizonyítgatni, hogy itt csakis mi üthetünk egyet a tejttestvéreken azzal, hogy azt mondjuk nekik: „ti félhiva- talosak.” Tehát tessék csak egész feszélyte- lenül püfölni egymást, de — ha szabad kérni — ne hányják egymásnak szemére a félhiva- talosságot. Majd elvégezzük azt mi. Azután még egyéb baj is kerekedhet a dologból, a mitől ugyan a mi feünk egy cseppet sem fáj, hanem csak egyszerűen rá akarunk mu- tatni. Ugyanis, ha a felsőbb hatalmasságok, a kiknek a kezeiben ama szálak futnak össze, a melyekkel a tejttestvéreket ránczigálják, észre fogják venni, hogy ezek a „félhivatalos” nivoltukat hányják egymás szemére, meg- eshetik, hogy . . . kiveszik a szájukból a czuczlit. A mi egyébként a felmerült inczi- denst illeti, a mely alkalmat szolgáltatott erre a házi perpatvarra, egész objektive ki kell jelentenünk, hogy igenis volt ok a gáncsra, a mit legjobban bizonyít az, hogy

az ügyből kifolyólag működött a színházi törvényszék és a női szereplők közül három — különben igen szeretetre méltó — tagot és a lérfiszereplők közül pedig egy tagot érzékeny pénzbüntetésre ítélte, a mit *Tiszay Dezső* bizonyára nem engedett volna meg, ha nem lát arra alapos okot.

— **A praktikus háziasszony.** Még messze van ugyan a tavaszi hurczolkodás ideje, de már most gondolkozik némely praktikus házi- asszony arról, hogy miképen lehetne a régi lakásból az új lakásba legjutányosabban szállítani a holmiját. Az éves lakásokat már most mondogatják föl s a ki jó lakást akar májusra, az már most szemeli ki magának a házat.

— Nézd csak anyjukom, hogy tönkre- mentek a butoraink ebben a nedves lakásban. — Az ám, látod öregem, ezeket mind újra át kell polituroztatni.

Sorra veszik a szobák valamennyi butor- darabjait s arra a meggyőződésre jutnak, hogy biz valamennyi megkopott, megromlott, okvetlenül ráfér, az újítás, fölfrisztítés.

— A mángorlót se lehet édesem már hasz- nálni; a szapuló, nagyteknő fölyik s a káposz- tashordó csavarja is elromlott. Ezeket is meg kell javíttatnunk.

— Hja-ja! Semmi se tart örökké. No majd mindent meg fogunk reparáltatni.

Elhallgatnak s tovább gondolkodnak. A férj bodor füstököt ereget pipájából s egy- szerre csak megszólal:

— Megint mennyi pénz kell a sok apró- lékos javításra s mennyi a hurczolkodásra!

A háziasszony leejti kötését, a gombolyag az asztal alá gurul s mint a kinek jó eszméje támadt, hirtelen felugrik a pamlagról.

— Nácikám, eszmém támadt. A hurczol- kodási költség nagy részét megtakaríthatjuk.

— Hogy-hogy?

Férje mellé ül az eszélyes asszonyka s folytatja szavait:

— Minthogy butorainkat s egyéb holmin- kat úgy is ki kell javíttatni; majd a hurczol- kodás előtt pár nappal az illető iparosokkal elvitetjük s a mikor készen lesz a javítás: az új lakásra fogják szállítani.

— Pompás eszme! Ezért megcsókollak okos kis feleség.

A csók elcsattan s az eszme megmarad, hogy miképen lehet azoknak olcsón hurczol- kodni, akiknek a holmijukat javíttatni kell.

Tessék most már gyakorlati hasznát venni.

— **Megtalált karperecz.** A folyó hó 23-án a Koronán tartott tisztai bálon egy arany karperecz találtatott. Az ékszert igazolt tu- lajdonosa átveheti Grünwald Ede ur üzle- tében elismervény ellenében.

— **Szállodák és a bálók.** Az utazó kö- zönség rendkívül sulyosan érzi azon körül- ménynek a hátrányait, hogy a báli saison alatt szállodákban tartatnak meg a bálók. Ki ne szenvedett volna már az utazásra kárhoztatott derék polgártársaink közül ezen viszásság miatt. — Semmi rossztól sem tartva, lefekszünk ágyunkba, — természetesen, — hogy aludjunk és erőt gyűjtsünk másnapi nehéz munkánkra, midőn egyszerre meg- harsan a zene, dördül a nagy dob, zúg a bombardon, csattog a czintányér, dübörög a tánczosok serege és éktelen zsvajban tör ki a farsangi, boráztatta hangulat.

Persze ilyen körülmények között aztán alvásról szó sem lehet; hempergünk az ágyban az álmatlanság kinjai által gyötörve és másnap elfáradva, — jobban, mint a kik a bálban vettek részt, — nem vagyunk képesek köte- lességünknek megfelelni.

Természetes tehát ama vágyunk, hogy olyan szállodát találjunk, a melyben nincsenek bálók.

De vajjon van-e manapság ilyen csoda- szálloda?

Van; — hála Istennek, — *Miskolczon*, a *Schnabel* Emil-féle *Pannonia*-szálloda. Eza legújabb kor kényelmével és eleganciával berendezett szálloda képes a legerősebb báli idény alatt is a legteljesebb nyugalmat nyuj- tani vendégeinek, a mennyiben nincsen táncz-

terme és e szállodában egyetlen egy bál sem tartatik.

A ki tehát aludni akar, midőn ágyába fekszik, az keresse fel a *Schnabl* Emil *Pannónia* szállodáját, mert bizony más szállodában alvásról szó sem lehet.

— **Városi közgyűlés.** Miskolc város képviselőtestülete tegnap délután 3 órakor népes és zajos közgyűlést tartott, mely egész esti 6 óráig elhúzódott. Ennél az oknál fogva a közgyűlésről részletesen nem referálhatunk, csak az ügyek elintézéséről teszünk röviden említést. A villamos vasutat építő társaság kérvénye ügyében a jogügyi bizottság jelenti, hogy a villamos áramnak ipari és magánüzemekre használatát semmiféle akadály nem gátolja. Az erre vonatkozó szerződés megkésztésével a tanács megbízott. *Dick Mór* és neje kövezetvámbérlők kérvényére a közgyűlés 1000 frt évi bérléengest határozott. A folyó évben teljesítendő *kövezési és utműveletekre* vonatkozó javaslatot a közgyűlés elfogadta. A *mellékutczák* jó karban tartására vonatkozólag a községi közmunkaadó behozatalát nem ellenzi a közgyűlés, a tanácsot azonban megbizta, hogy részletes javaslatot terjeszzen elő. A *városi tagbirtokok* bérlete tárgyában elhatározta a közgyűlés, hogy a Sajón inneni 172 hold föld kisebb (4 holdas) parcellákra felosztva miskolczi gazdáknak hat évre bérbeadassék; a Sajón túli rész pedig nyilvános árverés útján fog bérbeadni. A *kövezet adók* behozatala tárgyában beterjesztett javaslat hosszú és zajos v. tát vont maga után, melynek eredménye az lett, hogy a közgyűlés a *liszt, szóda és ásványvizekre a fogyasztási adó kivetését elhatározta.* A petróleum megadóztatását elvetette. A közgyűlés lefolyásáról részletesen a jövő számunkban fogunk beszámolni.

— **Alapos oktatás felnőtteknek!** Az egyszerű és kettős könyvvitelt, kereskedelmi levelezés és számvetést, szépség helyesírást, valamint a váltóismét a legújabb gyakorlati és könnyű felfogású tanulmányok alapján minden irástudó nálam, úgy magyar, mint német nyelven a **legrövidebb idő alatt alaposan megtanulhatja.** **Sproncz Dávid,** néptanító. Lakik: *Kis-Hunyad-utca 64. sz.*

Nyilvános nyugtázás és köszönet.

A miskolczi róm. kath. Nőegylet által f. hó 16 án rendezett jótékony célú Calico-bál alkalmával eladott jegyekből 348 frt 50 kr., felülfizetésekből pedig 385 frt 90 kr., összesen tehát 734 frt 40 kr. folyt be az egyesület pénztárába. Ezen összegből leszámítva a szükséges kiadásokat, 232 frt 40 krt, a tiszta jövedelem kitesz 502 frtot. A felülfizetéseket eszközölték: Foltin János, Sebe Alajosné 25—25 forintot; báró Vay Elemér 15 frt. Blazsejovszky Ferencz, Eder Elek, Ferenczy Imre, Nagy Antal, Reidinger Béláné 10—10 frt, Strázsek Jánosné 7 frt, Bartányi Gyuláné, Csorba Endre, Cronenbold Ferdinánd, özv. Falcsik Lászlóné, dr. Gencsi Soma, Gröber Józsefné, dr. Hirsch Károly, Kun Kálmán, Lánczy Leó, Merkl Gyuláné, Rendező bizottság, Soltész Jánosné, Szele Gábor 5—5 frt; Bársony János, Csorbics László, Greutter Antal, Martin Iván, Petro József, dr. Rácz Jenő, dr. Singer Henrik, Soltész Nagy Kálmán, dr. Tarnay Gyula, gr. Zedtvitz Alfréd 4—4 frt; özv. Greutter Antalné, Greutter József 3.20—3.20 kr., Balogh József, Evva Ernő, Feuerstein Márkus, dr. Grósz Józsefné, Grósz Viktor, Hesz Miklós, Kiss László, Koós Soma, Lukács Béla, Máhr Pál, Ortway Miksa, Pfliegler Ferencz, Pigay Imréné, Prázay János, Regula János, Suszták Antal, özv. Szathmáry Király Józsefné 3—3 frt; Bartányi Károly, Diószeghy Györgyné, Fischer Károlyné, Forster Rezső, Hesz Jenóné, Horváth László, Hradil Vincze,

Kinszki Károly, Máday János, Molnár Bertalan, Orczy Gyuláné, Polgár György, Pontos Istvánné, Prokob Antalné, Rábel Albert, Sáfrány Dezső, Sebe Alajos, dr. Sugár Gyula, Szinay Istvánné, özv. Ternay Antalné, özv. Tóbiás Istvánné, Truskovszky Gyula, dr. Vécsey Mátyás, Wlassa György 2—2 frt; Füleky Lajos 1 frt 50 kr.; Beregszászy Károly, Bernstein Antal, Bulyovszky Gusztáv, Bumsch Béla, Csepela Lajos, Dömötör Zoltán, Fantoly Béla, ifj. Fantoly János, Géczy N., Gröber Károly, Grün Albert, Halapka N., Hellebronth Miklós, ifj. Hesz Miklós, Homer József, Istvánfy Miklós, Jekelfalussy Viktor, Jezsovics Mihály, Kaffka Ignác, Karácsonyi Kálmán, Kasztl Dezső, dr. Konez Miklós, Kotán János, Kiss Lajos, Lányi Henrikné, Leöchev Károly, Lipp Károly, Medveczky Béla, Mogyoróssy Bertalan, Nád-patak Jánosné, N. N., N. N., N. N., N. N., Párvy Alajos, Pfliegler János, Répászky Béla, Roller István, Sarkady József, Schultheisz Emil, Skalitzky Árpád, dr. Szücs Zoltán, Tangli György, Tepper Lajosné, Tressza István, Vidor Ernő, Virág János, Weidlich Pál, Zártl István, Zártl László, Zsóri Barna 1—1 frt; Halmy Gyuláné, dr. Hüdák Andor 50—50 kr. — E nemeskeblű adakozóknak nagylelkű adományaikért, nemkülönben a tánczestély erkölcsi sikerét oly nagy mérvben előmozdító mélyen tisztelt rendező uraknak, élükön dr. Szücs Zoltán urral, legodaadóbb elismerését s halás köszönetét nyilvánítja a róm. kath. nőegylet elnöksége.

S z i n h á z.

— **Tiszai Dezső jutalomjátéka.** A színházba járó közönség együttvéve és egyenkint meg-egyeznek abban, hogy *Tiszay* Dezső kiváló színművész, akit a színpadon látni nagy gyönyörűséget szerez és tisztá, valódi mű-élvezetet jelent. De minek is hangoztatjuk ezt mi, mikor ez közismert tény és gyakran volt alkalmunk hallani a kifejezését lelkes tap-sokban? Tehát ne is fordítsunk *Tiszay* Dezső dicséretére egy szót sem, mivel az ő mű-vészti egyénisége igazán nem szorult arra rá, hanem ahe yett egyszerűen jegyezzük fel, hogy *február hó 2-án, szerdán lesz Tiszay* jutalomjátéka, mely alkalommal színre kerül „*Szegény Jonathán*” című közkedvelt ope-rette. A főbb szerepek a következőleg van-nak kiosztva: *Tiszayné* Molly, Galyassy Hariett, *Tiszay* Jonathán és Németh Cuikli. Ugy hisszük, hogy *Tiszay* jutalomjátékánál fölösleges a közönséget külön buzdítani a pártolásra.

— **Félfhelyáras előadások szaporítása.** *Tiszay* Dezső, színházunk derék igazgatója, több oldalról nyilvánult kívánatnak eleget téve, elhatározta, hogy *február hó 1-től* fogva, a *hétfő és pénteki* napokon kívül, *szerdán* is félfhelyáras előadást fog tartani, módot nyújtva ezzel a közönség szélesebb rétegei-nek is, a mely nem áldozhat sokat szellemi szórakozásokra, hogy csekély díjért színházba járhasson.

CSARNOK.

Munkás vér.

— Az aínai lázadás. —

Látattok-e, midőn megannyi Szánandó külsejű alak Kosárba száll — — és énekelve Szédítő mélybe szállanak? Mert a föld gyomra kincseket rejt, Ezek csábítják le az embert.

Hallottatok-e dalt a mélyből, Mely mintha sirból zengene? Csákányütések tompa hangja Melléje kísérő zene. „Szerencse fel!” — így zeng az ének. Köröttük éj és bányarétek . . .

Minden kis zug veszélyt, halált rejt,
De ők tán észre sem veszik,
Nehéz a munka, rá sem érnek
Remegni, — az öröm nekik,
Hisz' ott fenn szivszorongva várja
Bérét az éhező családja.

Kevés a bér, de tán szűkecskén
Megél belőle a család.

Hatször kell érte mélybe szállni
Kisérteni veszélyt, halált.

. . . És hatszor a tárnákba szállnak
Szemébe nézve a halálnak

. . . De jó a hír, hogy a nyugbérből
Megint levonnak valamit . . .
Csoda-e, ha a tompa csákányt
Fegyverkép felragadja mind?
És hogy agg, asszony, férfi, gyermek
Jogaik védelmére kelnek?

És csöndes, elhagyott a tárna,
Nincs most lenn dolgozó alak,
Fönn küzdenek pár nap a létért,
Vagy úgy mondjuk: *lázonganak*;
Mert hisz' ebbe a küzdelemben
Pushka ropog, szurony áll szembe.

S úgy esnek itt el, mint a hősök

A szent jogért vivott csatán,

Apa, s fiu *vértől boritva*

Bukik le . . . szörnyű látomány!

. . . Lenn rémesen zúg-búg a tárna,

Mínthogyha boszulóra várna . . .

Hüvelyk Matyi.

Fűző-forradalom.

Azt mondják, hogy női képezdében s más leányiskolákban el fogják tiltani a fűzővi-selést. Rossz, egészségtelen szokás, s az a kis karcuság, mit a fűzővel lehet elérni, nincs arányban azokkal a káros következményekkel, melyeket ugyancsak a fűző idéz elő.

Azokban az apró csinos leányos fejek ha-ragosan mozdulnak meg. A csöppnyi hiúság berzenkedik a kicsiny agyvelőkben. Majd bizony! Nem lehet azt eltűrni, hogy az em-bertől, helyesebben a szép leánykaktól meg- vonják azt a tényezőt, mi a testnek kiváló karcuságot kölcsönöz. Csak nem lehetnek 15 éves korukban széles mamák, 18 éves korukban pedig fűző nélkül, világos, hogy kivesz minden formai szépség. Már a világ-rendnek micsoda felfordulása lenne az, ha széltében, hosszában egyformán növekednék az ember. Hova lenne az illusiók legiója, mit a poéták álmodnak a női karcuságról, hova tűnének a költői metaphorák, melyek beszélnek a karcu liliomról, az ingó nád-szárlól, a sugár czédrustról, miket összeha-sonlitanak a szép karcu leány derekával. Mi lenne Tisza Kálmán kedvencz nótájából

„Vékony deszkakerítés,
Jaj de karcu teremtés!”

Ki értené meg idők multán Arany János „Toldi szerelmé”-ben Piroskáról mondott eme szavakat:

. . . . termete milliom!

Csak úgy hajladozik, mint egy szál liliom.

És mi lenne ebből a közkedveltségű ki-jelentésből:

„Egyenes vagy, mint a nád,
Eszem azt a piczi szád.”

Világos, hogy nemcsak a női termet, de a költészet is megsínlené a fűzők eltiltását, mert ezen esetben nem szólna többé az ének a karcuságról, hanem így módosulna:

„Vékony deszka kerítés,
Jaj de széles teremtés!”

És teremnének ilyen dalok:

„Ez a kis lány nemde édes,
Milyen hosszú, olyan széles!”

Vagy pedig ilyenek:

„Akármilyen széles a Duna,
Szélesebb a rózsám dereka!”

Hát ehhez mit szólnak önök:

Mint a torony olyan hosszú a karom.
Még sem érlek által téged angyalom.

Fúj! micsoda deformis ölelkezés!

Nos, hát csoda-e, ha a füzőviselést betiltó szabályrendelet határozott ellenállásra talál és megmozdul a hiúságában sértett leányhad ez intézkedés ellen. Könnyű ám az öreg néniknek, kik okulárral magyarázzák a históriát, a földrajzot, a női munkát stb. stb., a kikre már nem szabnak füzőt, mivel lehetetlenség, hanem bajos ám azoknak, a kik karcuságtól nem válnak meg a világ minden kincséért.

Persze, a tudós doktoroknak könnyű ki-sütöni, hogy a füző veszedelmes, de olyan szert ők sem találhatnak fel: a fiatal urak érzékét — a karcuság iránt.

Ezért hát harcz és háboru a füzőt eltiltó rendelet ellen.

A fajdkakas.

(Eldürögi: *Vén diák.*)

Kedvesétől búcsúcsókkal

Ifju vadász *lesre siet,*

Százszor, ezerszer is vallja,

Szép szerelmem sirig tied.

Boldogan megy, viszi vágya,

Foga fajdkakasra vásik,

Pedig még a vadásznál is

Szerelmesebb az a másik.

Tyúkocskáját csókolgatja

A fajdkakas kora hajnal,

Szerelmében szegény madár

Siket, vak is, *se lát, se hall.*

Lövés dördül, madár le hull,

Vadász örül mondhatlanul,

S talán nem is gondol arra,

Övegyen maradt az ara?!

Hátha a vadászt is, mikor

Szép aráját csókolgatja,

A vetélytárs fegyverének

Torkon fogja átkos magja!!

(Stíría, márczius 31.)

A csacsi mint disznó.

— Szamártorok Ó-Beesén. —

Sok mindenféle dolog megtörtént az ezer év alatt Magyarországon. Az ősök valaha a nyereg alatt sütötték a lóhúst, később Kun László idejében pedig ló sem igen akadt, hanem ember húzta a kordét. A tatárjárás után a nagy nyomoruságban, legalább idegenek ráfogják a szegény Magyarországra, mindenféle állatot megettek, de még hogy lettek volna oly bűnösök is, a kik emberhúst evének. De hogy valaha a szamarat leölték volna és hogy samártort rendezzenek disznótör helyett, — ezt nem csinálta a mult ezredév s meghagyta a másodiknak, hogy legyen ennek is mivel kérkedni.

Ó-Becséről jelentik, hogy az idejében a pénz szűke és a mult évi sertésjárvány folytán *szamarat vágnak* sertés helyett a szegény emberek és annak a husát eszik, földolgozva minden oly formában, a hogy a jó hizott malaczkét szokás. A tudósítás, a mely azt jelenti, az alábbi:

A szegényebb néposztálynál az idén rendkívül divattá lett szamarat vágni disznó helyett. Ennek oka abban keresendő, hogy az

idén rendkívül sok embernek a hizócskája elpusztult, pénzük meg nem volt kész hizót venni. Így aztán kieszték, hogy kevés pénzből csacsikat vesznek, kevés eleséggel felhizlalják és aztán leölik.

Amint mondják, a csacsi husa rendkívül zletes, felfűstölve pedig tovább eltart, mint a disznóé. Háját, ha ugyan van rajta ki-sütik zsirnak, az aprólékos husából meg kolbászt, hurkát, svartlit készítenek.

Mikor a csacsiölés megtörtént, a gazda a szokásos disznótort is megtartja s ekkor az asztalra kerül:

Finom csacsileves borssal.

Csacsiczupák tormával.

Szárma csacsiczombból.

Hurka, kolbász.

Fehérpecsenye és pörccsös pogácsa.

Ez mind a csacsi izletes porczikáiból készül. Éjfélkor kitűnő kocsonyát szolgálnak fel, mely a csacsi füleiből, lábacskaiból és fejcskéjéből került ki. Másnap a szomszédoknak is elküldik a szokásos kostolót.

Ez az egész csacsiság nem kerül többé, mint 10—12 frtba. Mert 5—6 frtért lehet venni egy fülest, a meghizlaltatása 3—4 frtba kerül, levágása és feltakarítása is kitelik egy pengéből. Ép úgy vágják le mint a tehenet. A bőre tiszta haszon, melyért 3—4 koronát ad a bőrkereskedő. Egy jó nagy csacsi 200—300 kilót nyom, ha kihizott. Sajnáljuk népünket, hogy ennyire jutott s ha a pénzhiány sokáig így tart, megérhetjük, hogy visszatérünk őseink idejére, a mikor lóhussal éltek az öregek.

Ebben a télben a becsei határban legkevesebb husz *csacsit öltek.*

Örök béke.

Az örök béke áll papíron,

Hármas szövetség a neve,

S a ki vét e szövetség ellen,

Haljon meg, abczug, le vele!

Ezen sarkal a nagy mindenség,

S hát Európa sorsa még!

E nélkül itten minden ország

Elemre bomlanék.

Fohászokodva e szövetségért,

Az égre emeljük kezünk

És bizunk az örök békében

És örökké *fegyverkezünk!*

Veszünk új puskát minden évben,

Új ágyut, lőport és ruhát

És ezekért a *pénzünk békén,*

Mind Ausztriába gurul át.

Szép intézmény e harmas paktum,

Tessék csak megbecsülni jó,

S legyen, mint a német kívánja,

Teljes szubordináció.

Mert új alak jött a szinpadra,

Szöke szakállas — vaj ki ez?

Az új orosz külügyminiszter,

A kancsukás *Muraviev.*

Hüvelyk Matyi.

Fekete fürgeteg...

Fekete fürgeteg vonul el a váron

Szeretöm holtestét kiterítve látom.

Halovány ajaka nem piros, mint máskor,

Szemére van vetve egy fekete fátyol!

Kilenczet kongatott fenn a toronyóra,

Hadd vegyem halovány fátyolát le róla,

Hófehér vállára van a haja vetve,

Koszorut fejéhez édesanyja tette.

Tulipánt virágos koporsóba zárva,
Kiséri a falu gyászborult lánya,
Busan szól a harang a temetésére
Felirom nevémet sirja keresztjére.

Nádassy József.

Hivatalos hirdetmény.

Az 1897. évi föld- és házbirtok után járó általános jövedelmi pótdadó levonása alapjául szolgáló *kamatteher vallomások* beadására megszabott határidő e folyó hó 31-én lejárván, felhivatnak mindazon adófizetők, kik ezt az ideig beadni elmulasztották, hogy azt alólírott hivatalhoz a fentjelzett határidőig beadni el ne mulasszák, mivel ezen időn túl azok csakis igazolási kérelem mellett fogadtatnak el.

Miskolcz, 1897. január hó 22-én.

Miskolcz város adópénztári hivatala.

Nyilttér.

Nagyérdemű hölgyközönség!

Ezennel van szerencsém a miskolczi, valamint a vidéki mélyen tisztelt hölgyközönséget értesíteni, hogy **Miskolczon, Városház-tér 10. sz. alatt**

egy női ruhaszabászati tanfolyamot

nyitottam rövid időtartamra, hol alkalma nyílik a tisztelt hölgyeknek

2 óra alatt

a női ruhaszabást a mostani, valamint az összes divatok szerint megtanulni, az általam feltalált, valamint a magyar királyi kereskedelmi miniszterium által engedélyezett „Európa” czimű **szabászati módszerrel.**

Női szabók és varrónők figyelmét különösen felhívom szabásomra, mert nélkülözhetetlen és a legjobb s a legegyszerűbb Európában.

Hirdetéseim nagy feltűnést keltenek, mert lehetetlennek tűnik az, hogy valaki

2 óra alatt

szabni megtanulhasson. Tehát, hogy minden kételyt eltüntessenek, felhívom a nagyérdemű közönség figyelmét különösen arra, hogy **mindaddig a tanítási díjat el sem fogadom, míg állításom valóságáról meg nem győződnek.**

Tanítási díj személyenként 5 frt.

A tanítás kezdődik minden délután a tanteremben pont 2 órakor.

Háznál tanítam, elfogadok, de csak a délelőtti órákban, vagy délután 5 órától 7-ig és **személyenként 6 frtért.**

A tanterem és czimem Városház-tér 10. szám.

Kiváló tisztelettel

Koch I.

az „Európa” szabás feltalálója
Városház-tér 10.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Dr. Kontz Miklós.

Lapszerkesztő és kiadó:

Ruttkay Menyhért.

Főmunkatárs:

Huberth János.

GEDEON és TÁRSA könyv- és papirkereskedése

Miskolcz, Széchenyi-utca 32. sz. (özv. Debreczeni Dánielné urnó házában.)

Kath. imakönyvek,
Ref. imakönyvek,
Zsoltárok,
Gyermek-imakönyvek,
Emlékkönyvek: plüshe-, bőr-, csont- és vá-
szonkötésben 50 krtól 6 frtig.

Fénykép-albumok.

Levélpapírok dobozokban

Ugymint:

Princess-Mill, fehér, 50 papír és 50 borítotték 60 kr.
Ugyanaz crème (ivoir), 50 papír és 50 borítotték 80 kr.
Hungaria-Mill, kis negyedr.-alak 50 papír és
50 borítotték 1 frt.

a legdiszesebb ki-
állításról a legeggy-
szerűbbig: nagy vá-
lasztékban.

Hungaria-Mill rendes alak 50 papír és 50
borítotték 1 frt 20 kr.

Hungaria-Mill nagy negyedréta-
lak 50 papír és 50 borítotték 1 frt 40 kr.

The Margaerita-Mill rendes alak 50 papír
és 50 borítotték 1 frt 40 kr.

Családi dobozos levélpapírok rendkívül
diszes dobozokban 2 frt 50-tól 9 frtig.

Kártyapapírok arany és ezüst metszéssel, mindenféle
szép discret színekben, különböző árakon.

Téntatartók: Üveg-, bronz-öntvény- és nick-
kelből.

Tollállványok tolltörők, levélsúlyok, disz-tollszárak.

Amateur-festők részére:

a legjobb gyártmányu viz- és olajfestékek
dobozokban 50 krtól 6 frtig.

Festészeti minták nagy választékban.

LEGUJABB!

Festő bűvészet (Zaubermalerei) festék nélkül
való festésre, csupán nedves ecsettel való áthu-
zással a kép láthatóvá lesz. Rendkívül érdekes!

LEGUJABB!

Különböző társas játékok: Akrobata-tivolik,
utazás Afrikában, tekepályák, illetve játékok.

Delfler-festészet (à la Majolika), mulatságos figurák,
öltöztető babák.

Ezekon kívül mindenféle szépirodalmi diszművek, regények, képes könyvek, mesés könyvek, ifjúsági iratok

A Mélyvölgy-utca 5. számú

egész ház,

melyben egy

4 szobából álló

szép úri lakás van

és a mely cselédszoba-, pincze- és
hozzátartozókból áll:

1897. május hó 1-től

bérbe adandó.

Értekezhetni:

Herz Adolf és fia

fűszerkereskedésében Miskolczon.

LEONHARDI-féle tenták a legjobbak!

Csakis valódi a feitalálótól

LEONHARDT ÁGOST,

Bodenbach a. d. Elbe.

Író-tenták.

Leonhardi-féle
Antracén-tenta, kék-fekete
Legf. könyvtenta, kék-fekete
Alizarin-tenta, zöld-kék-fekete
Gallus-tenta, } korom-fekete
Világpósta-tenta, }
Legjobb folyó-tenta a könyv-
vezetéshez, határtalan tartós-
ság okmányok számára. Sza-
badalmazott eljárásom szerint
készítve.

Másoló-tenták.

Leonhardi-féle
Antracén-másoló,
Alizarin író és másoló
Enere violetta noira communi-
cative
Violette kettős másoló
Fekete
Fekete világpósta "másoló"
kitűnően másolódnak, egyszer-
smind könyvelésre is ajánla-
tosak.
Non plus ultra másoló, 4-6
másolatot ad. Fontos bankok-
nak, biztosító-intézeteknek és
tengerentúli levelezésre.

Bank- és pecsétviaszk stb. A bel- és külföldi legtöbb írószerkeres-
kedésben kaphatók.

A miskolczi vasuti műhely átellenében 12-14 hold szántóföld

szabadkézből örökáron eladó.

Értekezni lehet Felső-Szirma-utca 91. szám.